

## Christus in de ontmoeting met de Kananese vrouw

Lezen: Mattheüs 15:21-28

Psalmen: zelf in te vullen

Gemeente, er zijn tijden waarvan op een bijzondere wijze geldt, dat de Heere *te vinden* is. Jesaja zegt niet voor niets: Zoekt de Heere, *terwijl* Hij te vinden is, roept Hem aan *terwijl* Hij nabij is.

Er zijn tijden, weken, maanden, seizoenen, waarin de Heere *zichtbaar, merkbaar* werkt in harten van mensen. In harten van kinderen, van jongeren, in gezinnen, in het midden van de gemeente. Tijden waarin een milde regen van de hemel drupt. Als u ziet, als u merkt, dat de Heere werkt in anderen, mag u dat wel aanmoedigen om *ook* de Heere te zoeken. Om Hem te zoeken, *terwijl* Hij *nabij* is. Als Hij werkt in uw man of in uw vrouw..., dan is Hij heel dicht bij *u*. Als de Heere werkt in je vader of moeder..., dan is Hij heel dicht bij *jou*. Als Hij werkt in uw kind of in uw kinderen..., dan is Hij heel dicht bij *u*. Zoekt de Heere, *terwijl* Hij te vinden is, roept Hem aan *terwijl* Hij nabij is!

Maar... de tijden waarvan geldt dat de Heere te vinden is, zijn tijden die plotseling *voorbij* kunnen gaan. De hemel drupt niet meer. Alles is harder en kouder dan ooit tevoren. De tijden waarvan geldt dat de Heere *te vinden* is, waarvan geldt dat hij *nabij* is, zijn tijden die *voorbij* gaan.

Zo'n tijd dat de Heere te vinden is, zo'n tijd breekt aan als de Heere Jezus gaat naar de streek van Tyrus en Sidon, een landstreek ten noorden van Israël. En de Kananese vrouw *hoort* het, en ze *komt*, voor dat Hij vertrokken is.

Als de Heere werkt in uw man, in uw vrouw, in uw kind of kinderen, in uw gezin, in de gemeente, en u hoort ervan, dan moet u *ook* komen, voor dat Hij vertrokken is!

Zoekt de Heere *terwijl* Hij te vinden is! En... Hij *laat* Zich vinden. Wie zoekt die vindt! Ten diepste is Hij het *Zelf* die zoekt. Die het *verlorene* zoekt, Die gekomen is om te zoeken en zalig te maken dat *verloren* was.

Hij liet vrome schriftgeleerden achter (u kunt het lezen in het voorafgaande gedeelte van Mattheüs 15). Ze waren alleen maar bezig met wetjes en regeltjes, lerende leringen die geboden van mensen zijn. Hij laat *zulke* mensen achter, Hij verlaat het godsdienstige Israël, en Hij gaat naar het *heidense* noorden. En Hij zoekt... het *verlorene*.

Gemeente, de tekst voor vanmorgen/-middag kunt u vinden in Mattheüs 15: 21-28, het gedeelte van Mattheüs 15 dat u eerder voorgelezen is.

Het thema voor vanmorgen/-middag luidt:

### **Christus in de ontmoeting met de Kananese vrouw.**

Er zijn drie aandachtspunten:

1. **Zijn zwijgen** (u kunt dat lezen in de verzen 22-23a)
2. **Zijn beproeven** (u kunt dat lezen in de verzen 23b-25)
3. **Zijn verhoren** (u kunt dat lezen in de verzen 26-28)

## 1. Zijn zwijgen

Jongens en meisjes, jullie *mamma* doet vast erg veel voor jullie. Ze brengt je naar school, naar de catechisatie, naar club, misschien naar muziekles. Maar ik heb een vraag voor jullie.

Heeft jouw *mamma* (of jouw *pappa*) jou wel eens bij de Heere Jezus gebracht...? Biddend bij de Heere Jezus gebracht: Heere, *help* me toch! Mijn *kind* heeft nog steeds geen nieuw hart!!

Misschien zeg je: dat is een moeilijke vraag... Ik weet het niet zo goed...

Dan moet je dat straks toch thuis maar eens vragen aan *mamma* of *pappa*. Natuurlijk niet als de hele kamer vol zit, maar gewoon, zo maar even onder vier ogen: *mamma*, *pappa*, hebt u dat wel eens *gedaan*... voor *mij*?

Misschien zegt je *mamma* op die vraag wel: *Ja*..., dat heb ik wel eens gedaan. Dan mag je de Heere wel dubbel dankbaar zijn, dat je *zoveel* van de Heere gekregen hebt.

Misschien zegt *mamma*: *nee*..., dat heb ik eerlijk gezegd nog nooit gedaan... Natuurlijk is jouw *mamma* dan nog steeds de liefste *mamma* van heel de wereld. Misschien moet je dan maar zeggen: *Mamma*..., zullen we dan nu maar *samen* gaan, biddend naar de Heere Jezus, net zoals de Kananese vrouw uit de preek van vanmorgen/-middag?

Want *dat*, gemeente, *dat* is wat hier gebeurt! De Kananese vrouw, die vrouw uit de landstreek van Tyrus en Sidon hoort dat de Heere Jezus in buurt is en ze *komt*! Ze komt naar Hem toe, *vanwege* haar dochtertje.

Hoe *oud* dat dochtertje precies was, weten we niet zo goed. Mattheüs noemt ze 'dochter'; dan zijn we geneigd om te denken aan een grotere dochter, aan een jonge vrouw. Markus noemt haar een 'dochter-tje', maar misschien is dat wel een liefkozende verkleining.

Hoe dan ook: Mijn lieve dochter heeft een *onreine geest*, ze is heel erg *bezeten* door de duivel!

Door de duivel..., de grote *verwoester* van zielen, van mensenharten.

Door de duivel..., die er *plezier* in heeft om stuk te maken, om te vernielen, om pijn te doen.

Door de duivel..., die graag *tranen* ziet, maar dan wel tranen van wanhoop en verdriet.

En... Hij is van nature mijn en uw meester.

Misschien zegt u, vader of moeder: *ja*, mijn kind... Ik durf er niet zo goed over te praten, maar mijn kind zit *ook* zo vast. *Vast* in verkeerde uitgaansgelegenheden, in verkeerde muziek, *vast* in verslaving aan alcohol of drugs. *Mee* getrokken door de verleiding van de wereld, *mee* gesleurd door de duivel!

Hebt u uw kind al *bij Jezus* gebracht? En: hebt u *ooit* gezien hoe vast u *zelf* zit? Vast in de greep van de duivel, de grote *verwoester* van zielen?

Want het *lijkt* wel wat met ons, althans voor het oog van mensen: uiterlijk rechtzinnig, bezig met allerlei regels wetjes en regeltjes, lerende leringen die geboden van mensen zijn, maar...:

Bent u nog steeds *onbekeerd*? Nog steeds in de greep van de *duivel*?

Bent u al met de nood van *uzelf* en met de nood van uw *kinderen* aan de voeten van de Heere Jezus terecht gekomen?

Is *dit* niet de tijd, de tijd dat Hij *nabij* is? Zoekt Heere, *terwijl* Hij te vinden is en roept Hem aan *terwijl* Hij nabij is.

*Dit* is de tijd, om met uw *ziel* en met de *zielen* van uw kinderen tot God te gaan en te zeggen: Heere, verstoor toch de werken van de duivel in ons! Wij *dienen* hem, we zitten *vast* in zijn strik, we zijn door de duivel *bezeten*!. O, mogen we *U* toch kennen, dienen, en vrezen?

Is het *nu* de tijd niet (terwijl Hij nabij) om met de ziel van *uzelf* en met de ziel van uw *kind* of *kinderen* (als u die uit genade van de Heere gekregen hebt) te vluchten tot God, en te smeken: bekeer *mij*...? Nee, bekeer *ons*...! Verlos *ons* van de macht van de boze!

De Kananese vrouw, ze *hoort* dat Jezus in de buurt is, en ze *komt*. Vers 22 zegt:

*En ziet, een Kananese vrouw, uit die landpalen komende, riep tot Hem, zeggende: Heere ! Gij Zoon Davids, ontferm U mijner ! mijn dochter is deerlijk van den duivel bezeten.*

*Doch Hij antwoordde haar niet een woord....*

Ze *roept*, maar Hij *antwoordt* niet.

Vergis u niet! Er staat niet: ze *roept*, maar Hij *hoort* haar niet, nee, er staat dat ze *roept*, maar Hij *antwoordt* haar niet één woord.

Ze *roept*! Ontferm U over mij, mijn dochter is deerlijk (dat wil zeggen: heel erg) door de duivel bezeten.

De nood van moeder en dochter loopt dwars door elkaar heen. Het kan eigenlijk ook niet anders! Iedere ouder die de eigen *nood* voelt, voelt ook de *nood* van kind of kinderen. En we zijn niet in staat om *werkelijk* de nood van onze kinderen te voelen, als we *onbekend* zijn aan onze eigen nood. Als we de belijdenis van Job niet kennen: *Wie zal een reine geven uit de onreine?* Niet één.

*Ontferm* u over mij, mijn dochter is deerlijk van (dat wil zeggen: door) de duivel bezeten. Een roep uit een *benauwd* hart, maar... *geen* antwoord!

Jongens en meisjes, misschien ken je dat wel. Je bidt, je smeekt, je roept: Heere, *help* me toch, geef me toch uit genade een *nieuw hart*, en niet alleen *mij*, maar ook mijn vader, en mijn moeder, ook mijn broertje en mijn zusje, ook m'n vrienden! Je *roept*, maar... *geen* antwoord. Het blijft stil...

En ondertussen fluistert de *duivel* in je oor: zou je niet *stoppen*...? *Stop* er toch mee! De Heere hoort het *toch* niet, als je in stilte je handen vouwt en bidt. De Heere ziet en hoort het *vast* niet!

Niet luisteren, hør! *Nooit* luisteren naar de duivel!

Je zoekt, je roept, je bedelt: Heere, help me toch...! Maar, het blijft stil...

Wil je ondertussen niet *boos* op de Heere worden! (En dat geldt u ouderen ook.) De Heere *weet* wel wat Hij doet, als Hij ons laat *wachten*.

Hij heeft daar heel wijze redenen voor, Hij weet wat goed voor ons is.

Want dat roepen, dat wachten, dat bedelen en maar geen antwoord krijgen, dat is zo *nuttig* voor ons! Voor ons, om *steeds kleiner* te worden, om steeds minder vragen als een *rechthebbende*, en om steeds meer te pleiten als *schuldenaar*, als iemand die *geen enkel* recht meer over heeft. Om uiteindelijk uit te roepen: Heere, ik *heb* geen recht, wees mij zondaar *genadig*!

*Nuttig* voor ons, en tegelijkertijd tot *eer* en *glorie* van God, die zo (in de weg van dat wachten) *Zijn werk* wil laat schitteren als diamant. Want zo blijft er uiteindelijk maar één ding over: het *wonder* van *vrije genade*!

Je verjaardagscadeau, jongens en meisjes, als je dat hebt uitgezocht en op je verlanglijstje geschreven hebt, dat cadeau wil je natuurlijk liefst *vandaag* hebben. *Nu... Direct...*

Maar pappa en mamma zijn niet alleen heel lieve, maar ook heel *verstandige* mensen. Ze laten je rustig wachten, *tot* de dag van je verjaardag. En dan ben je *veel meer* blij en gelukkig, dan wanneer je dat cadeau *direct* gekregen had, toen jij het vond in de speelgoedgids.

Want, in die tijd dat je *wachten* moet, ga je heel erg *uitzien* naar de dag van je verjaardag, vol van spanning, op laatst kun je er bijna niet meer van slapen.

En als *dan* de dag van je verjaardag aanbreekt, dan wordt het de *mooiste* dag van het hele jaar. Je vindt je cadeau *veel mooier*, en je vindt pappa en mamma *veel liever*, dan wanneer je dat cadeau *direct* gekregen had, toen *jij* het vroeg.

Daarom, *daarom* laat de Heere zoekende kinderen en ouderen vaak wachten. Opdat we zouden gaan *uitzien* en *verlangen*. Maar, al moet je wachten, God hoort je wel! Hij *hoort* je en *ziet* je, en Hij *zal antwoorden* op Zijn tijd.

Wachten duurt *lang*, zeker als ons hart gebukt gaat onder een last van zonde en schuld, en u roept tot God om vergeving. Heere, wees mij genadig, verzoen toch mijn zware schuld!

Maar... er komt geen antwoord. Het blijft stil...

Zou God Zijn gena vergeten, nooit meer van ontferming weten...?

Als u de Heere zoekt, *terwijl* Hij te vinden is, en u roept hem aan *terwijl* Hij zo nabij is (zo dichtbij als bij de Kananese vrouw) maar *toch*..., u *vindt* Hem niet...

En u begrijpt er *niets* van. *Waarom* toch, Heere, hoort u mij niet?

Zeg, heeft de pottenbakker geen macht over het leem, over de klei. Heeft Hij niet het *recht* om te doen met Zijn schepsel wat *Hij* wil?

Hij is toch de *soevereine*, de *vrije*, de *onafhankelijke* God, Die *Zelf* bepaalt waar, hoe en wanneer Hij Zich wil laten vinden? Opdat het te meer de belijdenis van ons hart zou zijn:

*Het is niet desgenen die wil, noch desgenen die loopt, maar des ontfermende Gods.*

Het is *niet* degene die bidt, die roept, die smeekt, die wacht, maar het komt *bij God* vandaan, *eenzijdig* bij God vandaan!

Wachten duurt *lang*, maar als we de *nood* van onszelf en van onze kinderen voelen, dan stoppen we niet met roepen! Dan roepen we *door*, ook al is er geen antwoord!

*Juist* als er geen antwoord, *juist* dan gaan we nog veel harder roepen. Net als Bartimeus:

*Hij riep zoveel te meer: Jezus, Gij Zone Davids, ontferm u mijner!*

Niet alleen zoekende zondaren, die voor het eerst zoekende gemaakt zijn, moeten *vaak* wachten, maar ook God *kinderen* moeten vaak *wachten*. We zien dat ook bij de Kananese vrouw. Ze is zonder twijfel een oprecht gelovige, een bekeerde vrouw. Immers, Paulus zegt in Romeinen 10: *Hoe zullen zij dan Hem aanroepen, in Welken zij niet geloofd hebben?*

Zonder geloof is het *onmogelijk* te roepen! Die tot God moet *geloven* dat Hij is, en een Beloner is van degenen die Hem zoeken.

Ze erkent haar afhankelijkheid van Jezus, en ze roemt Zijn hoogheid, als ze zegt: *Zone Davids!* Ontferm u over mij. Zone Davids, dat wil zeggen: *Messias!* Het is alsof ze zegt:

U bent de door God gezonden Messias. U bent me *zo* kostbaar, *zo* onmisbaar geworden, maar *waarom* houdt U Zich zo stil?

En tegelijkertijd: *heel* haar opstelling ademt geloof en vertrouwen. Bij *Hem* moet ze zijn! Voor haarzelf, *en* voor haar kind!

Calvijn schrijft, als het gaat over dat wachten, over dat zwijgen van God in het leven van Zijn kinderen dit:

*In het leven van Gods kinderen kan de Heere op een en het zelfde ogenblik spreken en toch zwijgen. Zij steunen op het getuigenis der Schrift, waarin zij Hem horen spreken; zij twijfelen niet aan Zijn genadige gezindheid jegens hen en toch Hij antwoordt hen niet dadelijk, maar Hij houdt zich als hoorde Hij hen niet. Christus beoogt met Zijn zwijgen niet haar geloof neer te slaan, maar veeleer haar ijver aan te wakkeren en de gloed van haar geloof aan te blazen.*

Calvijn zegt als het ware: Christus blaast op de smeulende vuurgloed van haar kleingeloof, om het te laten ontvlammen in een vuur van groot geloof.

Waarom *antwoordt* de Heere u niet, godvrezende vader of moeder, als u bidt, als u worstelt om uw kinderen? U voelt het *gewicht* van hun zielen. En het gaat u *zo* aan het hart, dat ze geen oog hebben voor God, voor Zijn dienst, voor de liefde van Christus, voor Zijn

liefdedienst. U bidt, u bedelt, maar... het blijft stil. U hoort geen antwoord. Waarom *doet* de Heere dat?

Opdat u zou *aanhouden*. Opdat u zou roepen, *aanhoudend* zou roepen, zonder los te laten!

Opdat u het zou uitroepen: Ik laat U niet los, tenzij U *mij* en mijn *kind* zegent.

Hij wil *gloed* van uw geloof (zegt Calvijn) aanblazen!

En, meer nog, Hij wil uw oog richten op *Hem*, Die *ook* riep, maar daar was geen antwoord. De dichter van Psalm 22 heeft het gezongen:

*Mijn God, mijn God ! waarom hebt Gij mij verlaten, verre zijnde van mijn verlossing, van de woorden mijns brullens? Mijn God ! Ik roep des daags, maar Gij antwoordt niet; en des nachts, en ik heb geen stilte.*

*Zijn* gebed bleef onverhoord, opdat *Zijn* werk en genade zouden schitteren in harten van roepende zondaren, die uit moeten roepen: Heere, doe het toch, maar ik heb geen enkel recht. Doe het toch om *Jesus* ' wil!

Maar verhoring komt alleen op *Gods* tijd: Het is niet desgenen die wil, die bidt, die smeekt, die roept, maar des ontfermende Gods.

Maar, ouders, laat *niets* u ontmoedigen. Al loopt alles tegen. Al gaan uw kinderen een eigen weg, als zijn ze weg van de kerk, al zijn ze door de duivel bezeten!

Breng uw kinderen aan de voeten van *Jesus* en laat ze daar liggen, totdat Hij *Zich* over hen en over u ontfermt!

## 2. Zijn beproeven

Leest u maar mee vanaf vers 23:

*En Zijn discipelen, tot Hem komende, baden Hem, zeggende: Laat haar van U; want zij roept ons na. Maar Hij, antwoordende, zeide: Ik ben niet gezonden, dan tot de verloren schapen van het huis Israëls. En zij kwam en aanbad Hem, zeggende: Heere, help mij!*

Ze bidt en Hij neemt haar niet aan, zo *lijkt* het tenminste.

Sterker nog, de discipelen gaan nu *ook* bidden: dat ze weg gestuurd zal worden! Laat die vrouw toch *ophouden* met dat geroep!

De volgelingen, de dienaren van Christus hebben niet altijd oog, - ik moet eerlijk zeggen - : wij hebben *vaak geen* oog voor degenen die *werkelijk* tot *Jesus* roepen. Dat was *toen* zo, en dat is nog *steeds* zo. En dat komt omdat *wij*, die God mogen dienen in *Zijn* koninkrijk, vaak *zelf* zo *ver* van die plaats verwijderd zijn. We herkennen dat roepen niet, omdat ons eigen hart zo weinig roept. Beschamend.

Het komt omdat *wij*, en omdat de discipelen zo bezig zijn met *zichzelf*, met *hun* plaats in het koninkrijk van God. En ondertussen *onbewogen* met een dochter die verloren dreigt te gaan. Hoeveel wordt er door ons niet gepraat, vergaderd, geschreven? Maar de vraag is: hoe is het met de *zielen*...? Met de *zielen* van onze jongens en meisjes, met de *zielen* van onze kinderen, met de *zielen* van de duizenden om ons heen, met de *zielen* van de miljoenen in deze wereld, met de *ziel*... van onszelf, met... *uw* ziel?

De discipelen wijzen haar af, en de Heere *Jesus* zegt (en ik denk dat Hij dat zegt tegen zijn discipelen): vers 24:

*Ik ben niet gezonden, dan tot de verloren schapen van het huis Israëls.*

Ziet u ze staan? Ze voelt het: ik hoor er niet *bij*. Ik ben een heiden. En bovendien, Ik ben een vrouw, en rabbi's praten niet zomaar met vrouwen...

De discipelen helpen haar niet, en *Jesus* wijst haar af.

Wat zou *jij* doen? Je hoofd laten zakken..., een traan..., een verdrietig gezicht..., en dan, dan maar naar huis...?

Of zou je denken aan die tekst uit Jesaja? Zoekt Heere, *terwijl* Hij te vinden is. Roept Hem aan *terwijl* Hij nabij is! *Nu* is Hij heel dichtbij. *Nu* zal Ik Hem *niet* laten gaan!

En dan komt vers 25: En zij ging naar huis.... *Nee!* Dat staat er niet:

*En zij kwam en aanbad Hem, zeggende: Heere, help mij!*

Alles is tegen. Onzichtbare handen duwen haar terug. Hoewel, daar is ook een andere, onzichtbare hand, die aan haar trekt. Jongens en meisjes, dat bedoelt de Bijbel nu met *liefdekoorden*, met *touwen* van liefde. Een onzichtbaar touw, dat als het ware om haar heen geslagen is, en waarmee de Heere Jezus haar langzaam..., steeds meer... naar Zich toetrekt..., totdat ze buigt aan Zijn voeten.

Maar voor het oog valt ze *erbuiten*. Onzichtbare handen *duwen*, boze blikken *bestrafen*.

Maar ze *komt!* Ze is door niets en niemand tegen te houden. En ze aanbidt Hem.

Het is de levensnood van haar dochter, het is de nood van haar eigen hart, die haar brengen aan Jezus' voeten: Heere, help mij!

*Heere, help mij!!* Hier hoort u, *wat* haar brengt aan Zijn voeten!

*Heere!* Dat wil zeggen: U kunt alles. Almachtige Heere! *Help mij!* U kent *mijn* nood, u kent de nood van mijn *kind*. *Niemand* is in staat om mij, om haar te redden. *Help* mij toch! Zonder *U* is het hopeloos, is het reddeloos!

*Geen* zondaar, die de nood van zichzelf of van zijn kind ziet, zal zich *ooit* weg laten sturen van de voeten van Christus. Zo'n zondaar zal zich ook niet laten ontmoedigen, niet door wachten, niet door de woorden van Christus, maar daar roepen we temeer: Heere, Zone Davids! *Help!* Help mij! Help mijn dochter! Ik laat u *niet* los!

U zult u, met een ongeneeslijke ziekte, toch *ook* niet uit de wachtkamer van de dokter laten sturen...? 'De dokter heeft vandaag geen tijd, komt u volgende week maar terug...'

Nee, u blijft *zitten!* U blijft *wachten!*

U zult u, met een hongerige maag, toch *ook* niet laten wegsturen uit rij van mensen die wachten op brood...?

Nee, u blijft *staan!* U blijft *wachten!*

Spurgeon zegt: 'de mond van het geloof *laat* zich niet stoppen. *Zelfs* niet door een gesloten oor of door een gesloten mond van Christus.'

Een zondaar, die zo met liefdekoorden getrokken is, zal zich *nooit* weg laten sturen van de voeten van Christus. Want... Hij is ten diepste *Zelf* die haar trekt. Dat blijkt ook duidelijk uit het vervolg.

Gemeente, nog *een* ding, voordat we verdergaan met onze derde gedachte. Er staat:

*Zij aanbad hem, zeggende: Heere help mij.*

*Zij aanbad* Hem. We kunnen allerlei ideeën hebben over aanbidding. Er zijn mensen die zeggen: we moeten zoeken naar nieuwe vormen van liturgie, we moeten streven naar vernieuwing van de eredienst. Meer zang, meer lofprijzing, meer (en dan komt het woord) *aanbidding*.

Maar *dit* is de aanbidding die Christus op het *hoogst* verheerlijkt! Het zijn maar *drie* woorden, uit een verbroken hart, op de knieën voor Hem gebeden: Heere, help me!

*Kent u* dat gebed? Kijk eens naar uw gebeden? Hebt u *ooit* zo gebeden, in de hoogste nood van uw leven? Alles tegen, geen enkel recht, en toch: Heere, ik laat U niet los, Heere, help me.

U zet misschien het stempel van uw goedkeuring (voor zover dat iets waard is) op een bekeringsverhaal vol van ontroerende bevinding. Maar *dit* is echt, *dit* krijgt het stempel van God Zelf, *dit* is van God Zelf. De discipelen, ze geven er *niets* voor (en dat kan nog wel eens zo zijn), maar *dit* is Gods werk: *drie woorden*, het is genoeg! *Heere, help mij!*

### 3. Zijn verhoren

Jongens en meisjes, hebben jullie thuis een hond? Een grote, een kleintje misschien? En... Dit wil ik eigenlijk aan je vragen: *wie* zit er bij jullie aan tafel? Natuurlijk, zeg je, dat is nogal logisch. Pappa, mamma, de kinderen, maar *niet* de hond. Die heeft zijn *eigen* mand, die heeft zijn *eigen* bak!

Ja, dat is waar. Maar zo'n hond, en zeker een hondje dat nog wat klein en ondeugend is, kan onder het eten wel heel stiekem onder de tafel kruipen. Hij wil op zijn manier ook mee-eten. Hij krabt een beetje met zijn pootje aan je stoel..., hij duwt een beetje tegen je heen... En stiekem, zonder dat pappa of mamma het ziet, schuif je een stukje brood van je bord naar de rand van de tafel (dan is je bord ook wat sneller leeg...)... het valt...

En..., wie eet het op?

Of je eet niet zo netjes... dat geeft ook niet... er liggen overal kruimels... en met dat je je armen heen en weer beweegt, vallen al die kruimels en die hagelslag op de grond...

En..., wie eet het op?

Het hondje! Die is blij en gelukkig. Hij hoeft niet perse aan tafel. Hij is blij en gelukkig *onder* de tafel. Wat hij *daar* krijgt, dat is genoeg.

Lees nu eens mee vanaf vers 26:

*Doch Hij antwoordde en zeide: Het is niet betamelijk het brood der kinderen te nemen, en den hondkens (de hondjes) voor te werpen.*

*En zij zeide: Ja, Heere ! doch de hondkens eten ook van de brokjes die er vallen van de tafel van hun heren.*

*Toen antwoordde Jezus, en zeide tot haar: O vrouw ! groot is uw geloof; u geschiede, gelijk gij wilt. En haar dochter werd gezond van diezelfde ure.*

Wat zou *u* zeggen? Wat zou *jij* zeggen? *Ik* zou misschien wel zeggen: Wat krijgen we nou? Gaat u mij vergelijken met *een hond*? En dan te bedenken dat een hond een heel onrein dier was!

Maar wat zegt ze? *Ja*, Heere...! Met andere woorden: U hebt *gelijk*... Ik ben een hond...

Ik geef het toe. Ik heb geen recht op een stoel aan tafel, zoals de kinderen. Het is waar. *Amen!* U hebt gelijk. Ik ben een hond!

Gemeente, hier ligt een *levensvraag* voor u en mij. Ik vraag u niet of u uw bekeringsverhaal op zijn mooist kan vertellen. Maar ik vraag u: Hebt ooit, aan de voeten Jezus (nee, niet op een andere plaats!)... hebt u ooit aan Zijn voeten gezegd: *Amen, Heere, ik ben een hond!*?

Dan bent u zonder twijfel veel gelukkig dan u misschien zelf durft geloven. Want Christus heeft nog *nooit* een hond, die bedelde om genadebrood, met een lege maag naar huis gestuurd!

Gemeente, wees eens eerlijk voor uzelf: *Kent* u dit toestemmen, die 'amen' zeggen? Heere Christus, ja, *amen*, ik ben een hond!?

Niet: *kijk* eens wat *ik* allemaal heb gedaan, wie *ik* ben, hoe *goed* ik ben! Nee!

Maar: Kijk, Heere, ik ben een *hond*. U mag de hardste dingen zeggen, U hebt gelijk. Ja, Heere, ik ben een hond.

Maar... ik wil zo graag *Uw* hondje zijn..! Ik ben liever een hondje van U, dan een lieveling van de duivel.

Misschien, jongens en meisjes, zeg jij ook wel eens tegen jullie hondje thuis: nee, hond, je mag *niet* aan tafel...! Maar, kijk nu eens *goed* naar de ogen van die hond, terwijl hij zijn jankende stemmetje laat horen. Het is alsof zijn ogen zeggen: Dat is *goed!* Ik *weet* het, ik *hoor* niet aan tafel! Maar... ik wil zo graag *onder* de tafel, *bij jou!*

Denk ook maar eens aan de verloren zoon:

*Vader, ik heb gezondigd tegen den hemel, en voor u, en ben niet meer waardig uw zoon genaamd te worden.*

Zet me maar in de buitenste kring, want ik heb geen recht. Alle recht is *verspeeld*. Maar ik *kan* niet meer zonder u.

Ik ben een hond...! Maar..., mag ik uw hond zijn? Ik zoek een andere baas, ik zoek een andere meester!

Jongelui, zoek je een andere *baas*? Zoek je een andere *meester*?

Hier is de *beste* Meester van heel de wereld. O, kom en buk toch aan Zijn voeten!

Gemeente, is het ooit uw verlangen geworden, en uw verlangen gebleven: Heere, liever een kruimel van U, dan het feestmaal van de wereld?

Zij die *ooit* een kruimel onder de tafel geproefd hebben, willen ook *nooit* meer terug.

Was dat vandaag uw *verlangen*, toen u naar de kerk ging? Heere, ik ben een hond. Maar, mag ik een kruimel..., mag ik een brokje van de kinderen...?

Het geloof stemt toe, in eigen veroordeling: ik ben een *hond* voor U!

Maar, het geloof van deze moeder doet *meer*. Het neemt argumenten uit wat Christus zegt. Het *neemt* als het ware het Woord uit Zijn mond en *grijpt* zich eraan vast. Het geloof pleit op het Woord van de Heere *Zelf*, hoewel het geen enkel recht heeft.

Het is waar, Heere, ik ben een hond. Maar de hondjes eten toch *ook* van de kruimeltjes die vallen van de tafel van hun...vader? Nee: van hun *heren*!

Hoort u wat ze zegt? Ik ben geen kind, ik ben een hond. Maar... wilt u mijn baas, mijn meester, mijn heer zijn?

U bent een heer! U bent een *schatrijke* heer. Want alleen zo'n schatrijke heer geeft *zelfs* zijn honden te eten.

Hier is een grond om te pleiten. Al eten alle kinderen hun buikjes rond, dan *nog* is er bij u zoveel overvloed, dan *nog* steeds vallen er brokjes en kruimels van uw tafel.

Bij een arm man was geen hond. Die spaarde zijn kruimels voor zijn kinderen, voor zijn vrouw, voor zichzelf. Alleen waar overvloed was, daar vielen brokjes en kruimels van de tafel.

Hier is een krachtig *geloofspleiten* van een bedelende moeder:

Als u dan *zoveel* hebt, o schatrijke Heere Jezus, dat er altijd kruimels vallen Uw tafel, dan hebt U *alle macht*! Dan kunt U *ook mij* helpen!

Dan hebt U alle macht over mij, en *ook* over mijn kind!

Ontferm U dan over mij, ontferm U dan over mijn kind, want het is door de duivel bezeten!

Weet u wat het wonder is? Jezus *kan* Zich niet verbergen voor zulke bidders. Leest u maar mee in vers 28:

*Toen antwoordde Jezus...*

Hij antwoordde. Bidders krijgen antwoord. God zal antwoorden Zijn tijd. Zo Hij vertoeft, verbeid Hem, want Hij zal gewisselijk komen, Hij zal niet achterblijven.

*O vrouw ! groot is uw geloof; u geschiede, gelijk gij wilt. En haar dochter werd gezond van diezelfde ure.*

Waarom *verwondert* Christus Zich zo over het geloof van deze vrouw? Want het is een uitroep van *verwondering*: O vrouw! groot is uw geloof! Waarom is Christus zozeer tevreden met het geloof van Zijn kinderen?

In de eerste plaats omdat Hij *Zelf* het geloof gewerkt heeft in hun hart. Dat is *Zijn* werk. Het is ook een zaak die door Hem *Zelf bevolen* is.

Hij prijst het geloof *vooral* ook, omdat het geloof aanspoort tot hoge achting van Christus. Hij prijst het *geloof*, omdat het geloof *Hem* prijst. Hij prijst het *geloof*, want daarin ziet Hij de vrucht van Zijn *Eigen* werk.

Want het geloof ontledigt ons, en geeft Christus alle eer. Wij worden minder, ja een onreine hond. Hij wordt meer, en meer, ja alles.

Kinderen van God, u zult Christus *zeer behagen* door geloof, door een levend geloof, door een beoefend geloof. U zegt: het is een gave van God. Jazeker, maar die gave van God behaagt Christus zeer.

Want het geloof legt *ons* in het stof, en het zet *Christus* op de troon.

Het geloof verklaart de *mens* bankroet, en het richt de ogen op de onnaspeurlijke rijkdom van Christus

*Dit* is de taal van het geloof, van *groot* geloof: ik ben verloren, ik ben onmachtig, ik ben arm, ik ben een hond. Heere, help mij! Hier ben ik: bedelaar om Uw gift, zieke om Uw genezing, blinde om Uw ogenzalf.

Dominee Samuel Rutherford zegt ergens:

‘Het geloof brengt een leeg vat (wij zouden zeggen: een lege emmer), en houdt die onder de fontein Christus. Het geloof komt met een geopende mond, en Christus komt met geopende hand.’

-----

In deze geschiedenis is tot slot een **les voor verschillende soorten van mensen**.

In de eerste plaats voor u die nog **onbekeerd** bent:

Toen Jezus door Zijn vaderland ging, toen (staat er in de Bijbel) *verwonderde* Hij Zich om hun... nee niet om hun geloof, maar om hun *on*-geloof!

Moet dat ook van *u* gezegd worden?

Hoewel Hij te vinden is..., u zoekt Hem niet.

Hoewel Hij nabij is..., u roept Hem niet aan.

Is dat niet uiterst onverstandig? Is dat niet levensgevaarlijk?

De Heere werkt misschien wel *heel* dicht in uw omgeving. In uw man, in uw vrouw, in uw kinderen, maar... het gaat aan u voorbij. O, zoekt toch de Heere, *terwijl* Hij te vinden is, en roept Hem aan *terwijl* Hij nabij is....!

In de tweede plaats is in deze geschiedenis een boodschap te vinden voor **allen die God zoeken**. Deze boodschap: houdt aan, grijpt moed!

Alles schijnt wel tegen te zijn, en uw hart moet u veroordelen.

Maar bedenkt, het roepen van *zondaren* klinkt als hemelse muziek in de oren van de Zaligmaker. O, klem u dan als een verlorene, als een zondaar, als een onwaardige, als een bedelaar, als een *hond*, vast aan Zijn voeten. En: *Hij* zal u *niet* laten gaan!

U zegt, het is net iets anders: *ik* zal Hem niet laten gaan tenzij Hij mij zegent.

Ja, in het beste geval is daar misschien wel iets van waar. Maar ik zeg u: *Hij* zal u niet laten gaan! ‘*Hij* liet zulken nimmer schaamrood staan, maar wendde op Zijn tijd hun lot.

In de derde plaats in in deze geschiedenis van de Kananese vrouw een boodschap te vinden **voor onze jongelui**. Ik heb jullie in het bijzonder op het oog, jongelui, die leeft aan de rand van de kerk. Je bent er wel, *gelukkig*, maar innerlijk ben je een beetje afgehakt. Je hebt het wel gehad met de gereformeerde gemeenten. En ondertussen vecht je misschien wel tegen de raad en tegen de adviezen van je ouders...

Ik raad je vandaag *dringend*, om *één* ding nooit te doen. Vecht *nooit* tegen de gebeden van ouders, die je *leggen* aan de voeten van Christus!

Dat is voor jou *geen garantie* voor een goed einde. Als je zo doorgaat, zonder God, kom je om! Maar het is wel een sterke grond, om ook *zelf* die weg gaan. Om zelf *ook* te komen, te roepen: Heere, ik ben door de duivel bezeten. Heere, help mij toch.

Het mag een sterke aanmoediging voor je zijn om *ook* amen te zeggen op het woord dat je veroordeelt, en om tegelijkertijd de voeten van Christus *vast* grijpen en te zeggen: Heere, ik ben *verloren*, maar ik laat U *nooit* meer los.

Wie Hem *zo* aanroept in de nood, vindt Zijn gunst oneindig groot.

Wie Hem *zo* ned'rig valt te voet, zal van Hem Zijn wegen leren.

In deze geschiedenis is in de laatste plaats een bijzondere **aanmoediging voor ouders van dwalende kinderen.**

Moeders, vaders: is uw kind door de duivel bezeten? Daar is *raad*, aan Jezus' voeten.

*Daar* mag u uitroepen: Heere help mij, mijn kind! *Daar* hoeft u het ook nooit op te geven!

Daar kunt *wel* ontmoedigd worden, door een gesloten mond en schijnbaar gesloten oren.

Maar laat u toch *niet* ontmoedigen! Daar is verwachting voor uw nakomelingen als u ze *zo* legt aan de voeten van Christus. Kinderen van *zulke* gebeden, kinderen die *zo* gelegd zijn aan de voeten van Christus *kunnen* niet verloren gaan!

Want God laat Zich bedwingen door de kracht van het *geloof*, dat Hij *Zelf* gewerkt heeft in het hart van Zijn kinderen.

Bidt daarom, godvrezende ouders, *nooit* om het oordeel over uw kinderen. Geef ze *nooit* op, maar breng ze tot Jezus

Zoals de vaders hun kleine kinderen tot Jezus brachten, laten wij *zo* ook onze oudere, onze volwassen kinderen brengen tot Hem. En Hij die u *ooit* aanzag, kinderen van God, Hij die u *ooit* aannam als een hond, zal *zonder twijfel* bereid zijn om op uw noodgeschrei ook uw kinderen aan te nemen als kleine hondjes.

Laat, tot slot, verdrietige moeders..., *deze* moeder u tot een bemoedigend en troostend voorbeeld zijn. Moederliefde maakt de zwakste, in het verborgen, tot een held.

*Pleit* maar bij God, voor uw zoon of dochter, zoals uw moederhart u in liefde daartoe drijft.

En geef het *niet* op, voordat Hij gezegd heeft:

*O vrouw, groot is uw geloof, u geschiede gelijk gij wilt.*

De duivel zal op dat moment uit uw kind of kinderen uitgaan.

Want God zal Zijn waarheid nimmer krenken, maar eeuwig Zijn verbond gedenken!

AMEN

© J. IJsselstein  
Wamena (Indonesië), 2010